

De acht zaligheden.

Ze stonde zo mooi an de Hoornseweg:

acht huize, precies op een roitje.

Ze hadde gien tuintje van voor of opzai

d'r was ok gien boetje of bleikveldje boi

voor wat kippe, een knoin of een goitje.

Ze stonde heël kuin an ien kant van de weg

en die weg deer werd puur over reden.

Maar z'oogden zo pittig met 'n bloempie voor 't raam

dat de huisies die kregen al heël gauw een naam:

want het werde "de acht zaligheden"

Maar onderhoud werd er zewat niet an dein

— hooguit ers wat vurfd of behongen —

je snappe wel hoe 't met zo'n huisie den loopt:

al kwam er ien leeg werd ie omgoid en sloopt,

d'r was immers niks meer an vongen?

Ze stonde ok oigelijk té kort op de weg,

dat gaf het verkeer puur wat hinder.

En binnen in gaf dat verkeer weer kabaal

dat het was als die nikkertjes uit het verbaal:

het werde d'r minder en minder!

Wanneer je 'r nou langs raaije zien je een huis,

puur opgnapt, het is wel de beste.

Deer hewwe ze opzet: "Nog een van de acht".

Maar as je geduld heb en klein effies wacht

zie je niks meer, want 't is wel de leste!

Heerhugowaard, voorjaar 1987

Siem de Haan